

verzonnen werden. Maar, en dit is heel belangrijk, ze zijn niet echt."

"Maar juf, die wonden in hun hals..."

"Nee, Lucas, ik wil het niet horen. Vampiers bestaan niet, het is maar een verhaal. Die aanvaller is echt en hij zal hopelijk snel worden opgepakt door de politie. Het is géén vampier." Aarzelend knikken de kinderen. Helemaal overtuigd zijn ze niet, maar het is duidelijk dat juf Els geen zin heeft in een verdere discussie.

Als Aster, Lucas en Bram die avond samen naar huis wandelen, zit de tovenaar weer op zijn gewone bankje. De zwarte kat zit naast hem, met haar staart rond haar poten gekruld. Aster zwaait, maar de tovenaar reageert niet. Het lijkt wel alsof hij dwars door haar heen kijkt.

"Wat is er met hem aan de hand?" vraagt ze.

"Misschien is hij ziek?" oppert Lucas.

Aster kijkt bezorgd.

Bram heeft echter geen aandacht voor de tovenaar. Hij staart ingespannen naar de koepel boven op de bunker. Daar fladderen weer zwarte diertjes wriemelend door de lucht.

"Het zijn echt vleermuizen hoor," zegt hij.

Aster kijkt om. "En wat dan nog?"

"Dat het geen zwarte vogels zijn, zoals jij dacht."

Aster haalt haar schouders op.

"Wacht eens even..." zegt Lucas. "Gisteren zagen we die vleermuizen toch voor het eerst?"

"Ja," antwoordt Bram, een vragende blik in zijn ogen.

“En gisterennacht gebeurde de eerste aanval. Vannacht was er weer een aanval en nu zien we die vleermuizen weer. En waar worden vleermuizen vaak mee in verband gebracht?”

Aster snapt eerder dan Bram waar Lucas heen wil.

“Vampiers bestaan niet, je hebt juf Els gehoord,” snauwt ze.

“Natuurlijk zal ze dat zeggen, ze is een volwassene!”

“Wat heeft dat ermee te maken?” vraagt Aster humeurig.

“Volwassenen geloven niet in vampiers, maar dat wil niet zeggen dat ze niet echt zijn!”

Aster rolt met haar ogen. “Dat is exact wat het wil zeggen,” sneert ze.

Lucas negeert haar. “Denk er eens over na: het klopt allemaal. Het moet wel een vampier zijn! En ik wed dat hij zich hier schuilhoudt!” Met een grote zwaai van zijn arm, die voor een dramatisch gebaar moet doorgaan, wijst Lucas naar de bunker. “Dat is degene die hier op het einde van de zomer heen verhuisd is, de vampier. En nu hij de tijd heeft gehad om de omgeving te verkennen, slaat hij toe!”

“Maar, moeten we het niet aan iemand vertellen?” vraagt Bram bezorgd.

“Aan wie dan? Een volwassene? Die gelooft ons toch niet. Je hebt gezien hoe juf Els reageert! Terwijl het wel overduidelijk is.”

“Wat wil je dan doen?”

“Ik denk... Ik denk dat we zelf op onderzoek uit moeten gaan.”

Aster kijkt de twee jongens ongelovig aan. Die zijn niet goed bij hun hoofd! Vampiers bestaan niet, het zijn maar

verhaaltjes. Maar Lucas en Bram lijken hun theorie serieus te nemen.

“Wat wil je dan doen, inbreken in de bunker?” snauwt ze.

“Precies!” zegt Lucas, aan wie het sarcasme voorbijgegaan is.

“Maar niet nu. We moeten ons voorbereiden.”

“Ja, we moeten look meenemen!” roept Bram.

“Goed idee,” zegt Lucas. “Morgen na schooltijd?”

Ze zijn gek, denkt Aster. Ze gelooft geen moment dat de twee jongens hun plan zullen doorzetten. Het zijn enkel wilde ideeën. “Komen jullie nog? Ik wil op tijd zijn om naar mijn pianoles te gaan.”

De twee jongens lopen achter haar aan, druk pratend over look en houten staken, terwijl Aster haar best doet om hen zo goed mogelijk te negeren.